

“Neeeeej, vilken stygg storig skulle göra så hemskt!”

Det lilla knyttet Bumlings skrik ekar genom skogen och tårarna rullar nerför hans kinder. Han stampar i marken så att den lilla bältesväskan han har som hatt hoppar upp och ner på huvudet, han ser sig förtvivlat omkring. De var ju här igår, hela gläntan var fylld av de små gnistorna som med tiden skulle bli nya knytt. Han vänder sitt tårdränkta ansikte mot alven som står bredvid honom och frågan ekar i hans blanka ögon. ”Varför,” stammar han, ”varför gjorde dom de? Mordare!”

Den ålderstigna alven möter den lilla varelsens blick innan han tar honom i sin famn. Han vaggar det lilla förkrossade knyttet fram och tillbaka innan han sakta svarar.

”Onda varelser, människor och andra tar de små knytt själar innan de växer sig stora och använder dem i sina magiska experiment. För vad är dessa själar för dem mer än en liten kula fylld med livskraft”

Det lilla knyttets ångestfyllda skrik får varelser som befinner sig flera kilometer bort att stanna upp och se sig omkring med frågande blickar.

”Men dom är ju nytt liv, småingar som skulle växt sig stora och starka, som Bumling!” snyftar den lilla varelsen mot alvens bröst.

Alven klappar det lilla knyttet och viskar i hans öra;

”Vi kommer söka dem Bumling, söka de små livet och var än vi finner dem föra dem till våra boningar och vårda dem så de kan växa sig starka och fylla skogarna med sina glädjefyllda skratt.”

Alven ser bortom det lilla skakande huvudet som vilar mot hans bröst och tillägger för sig själv. ”Och vi skall straffa alla dem som använder dessa små liv för sin egen vinning, de alla ska ångra den dagen de satte sin fot i Miveden.”